

Z obsahu:

**Rodinou procházejí
lidské dějiny
i dějiny spásy**

Z homilie Jana
Pavla II. na svátek
Svaté rodiny (1997)
– strana 2 –

**Dej mi duše, ostatní
si ponech**

– strana 4 –

**Člověk zasazený
v domě Božím**

Homilie o. biskupa
J. Hrdličky nad rakví
Mons. dr.
V. Tkadlčíka
– strana 4 –

**Maria – srdce
církve**

– strana 5 –

**Zatažení záchranné
brzdy**

Prof. dr. Walter
Brandmüller
– strana 6 –

Starosti

Biskup Fulton
J. Sheen
– strana 9 –

Bez ceny?

– strana 12 –

Sestra

Emmanuela píše
– strana 12 –

V základech Boskova výchovného systému je vedle hluboké víry bezmezná láska a úplné sebeodevzdání těm, kteří mají být výchovnou prací přivedeni k plnosti lidství i Božího dětství.

Rodinou procházejí lidské dějiny i dějiny spásy

V dnešní době trpí rodina pod tlakem ekonomických a sociálních obtíží, které ohrožují její vnitřní soudržnost. Církev se však cítí povolána, aby nabídla svůj přínos v orientaci a podpoře rodiny. Zve rodiny do nazaretského domku, odkud Ježíš hlásá své *evangelium rodiny*. Z tohoto vznešeného svědectví mohou rodiny čerpat sílu a moudrost, aby se dokázaly vyrovnat se současnými povinnostmi.

Rodina je základ a záchrana společnosti opravdu svobodné a solidární. Všimněme si těch hrozeb, které ohrožují buňku rodiny: bída, nezaměstnanost, nedostatek bytů, mentalita namířená proti daru života, která je nakloněna eliminovat život potraty a eutanazií, individualismem, který ignoruje práva druhých, nebo s nimi manipuluje. V neposlední řadě je problém dětí, které byly vyhnány na ulici. Vedle těchto tak znepokojujících jevů jsou to ještě další a těžší hrozby, které se pokoušejí rozrušit samu strukturu rodiny a deformují tak její fyziognomii a její roli ve společnosti. To všechno ukazuje, jak je naléhavé vytrvat v inteligentní rodinné pastoraci, která vidí

své hlavní spojení přímo v členech rodin. Jen tak je možno vytvořit protiváhu a porazit negativní síly, které by chtěly povalit tuto záštitu každé autentické společnosti.

Před třemi roky jsem napsal v Dopise rodinám: »Rodinou procházejí lidské dějiny a dějiny spásy lidstva.« Ona se nachází »v centru boje mezi dobrem a zlem, mezi životem a smrtí, mezi láskou a tím, co se jí protiví«. Rodině byl svěřen úkol bojovat především o svobodu sil dobra, jehož zdroj je v Kristu – Vykupiteli člověka. (23) Aby mohla splnit toto své poslání, potřebuje rodina kromě příhodných iniciativ ze strany společnosti, civilních úřadů a církve také pomoc od našeho Pána. Je důležité, aby se její členové naučili vzývat jej ustavičnou společnou modlitbou ve společenství lásky a víry. To je perspektiva, kterou vytyčuji pro všechny křesťanské rodiny a provázím ji vzýváním Panny Marie, královny rodiny.

Z homilie Jana Pavla II. na svátek Svaté rodiny. Podle L'Ossevatore Romano 29/30 12 97 překl. -Iš-

Až do nejzazších končin světa...

Stalo se již samozřejmostí, že své poselství *Urbi et Orbi* doprovází Svatý otec blahopřáním v mnoha jazycích světa. Katalog těchto přání se stále rozrůstá, takže už dosahuje až nejzazších končin světa a zahrnuje různé skupiny lidí, kam sotva dolehlo Kristovo slovo a kde se šíří jen s velkými obtížemi. Výběr se řídí jednoznačnou zásadou: nevyloučit nikoho, ať je jakkoliv maličký a zdánlivě nevýznamný (podle měřítek tohoto světa). Ve skutečnosti všichni lidé, všechny rodiny, všechny společenské skupiny bez ohledu na kvantitativní hlediska jsou důležité pro církev, která má jiné pořadí hodnot.

Nástupce sv. Petra má dost důvodů, aby se zajímal o každého člověka, i když není zajedno s Římem, a zajímá se o jeho životní podmínky bez filtrů a bez clon. I když v převážné části světa vládne mír, neopravňuje to přehlížet dramatické situace, při kterých strádají ti nejchudší, národy, které jsou na útěku, násilí, které se šíří bez přestání ve všech čtyřech úhlech světa a nešetří ani ty nejmenší a nejbezbrannější, ať už jsou zabíjeni jako nenarození, nebo zneužívání a týrání jako děti.

Na titulní straně fotografie Dona Boska z března roku 1886, bylo mu tehdy 71 roků.

Apoštolky Nejsvětějšího Srdce

Z promluvy Svatého otce k sestrám sekulárního institutu *Apoštolky Nejsvětějšího Srdce Páně*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, které je středem vašeho duchovního života, vám ukazuje jako učitel cestu pokorného svědectví, kterou lidé tak často přehlížejí, ale která je drahocenná a milá v Božích očích. Chcete se podílet na apoštolské misi našeho Pána. Není to náhodou, že se nazýváte »Apoštolky Nejsvětějšího Srdce«.

Hleďte tedy stále na něho: On *vydal sám sebe za život světa. Přijal poslušnost k Otci až k smrti, a to smrti na kříži*, aby v dějinách triumfoval nový život Božích dětí. Tak i vy jste povolány, abyste byly novým kvasem

osvobození a spásy pro lidstvo i pro celé stvoření (srov. Řím 8, 18-21).

Mám pro vás tři doporučení:

Vzývám vás, abyste si zachovaly *ducha prostoty*, které učil váš zakladatel s takovou naléhavostí. Láska, nesmímý dar Ducha svatého, nachází v pokoře nezbytný základ a podmínku svého dokonalého působení.

Vzývám vás, abyste byly *vytrvalé* ve vaší vzácné službě, v modlitbě a konkrétní pomoci povoláním k zasvěcenému životu. Zvláštním způsobem vám svěřuji povolání kněžská: ať jsou stále přítomna ve vaší duši a ve vašem apoštolském srdci jako první a důležitý dar, kterým můžete přispět k tomu, abychom obdrželi pro církev milosrdenství Boha, Pána žně (srov. Mt 9,38).

Konečně vám přeji, abyste zůstaly *věrné* svému životu a své práci, která je úrodným kvasem svědectví evangelia, tak jak to vyžaduje vaše povolání k zasvěcenému životu ve světě.

Bolletino Vaticano 2. 1.98

Tuto neděli jsou tomu již celé tři roky, co čtenáře Světla poprvé oslovil bratr Amadeus v nedělním zamyšlení. Vzhledem k ohlasu, který si tato zamyšlení získala, připravuje Matice cyrilometodějská jejich postupné knižní vydání, a to pro jednotlivé liturgické cykly A, B a C.
Redakce Světla

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.

Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro tento účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu – stál totiž výše než všichni lidé – a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženými rukama: „Amen, amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebudte smutní a neplačte!“ Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posilujte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebudte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. čtení – 1 Kor 12,12–30

Bratři! Tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přesto že je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé, nebo pohané, otroci, nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby celé tělo bylo jenom sluch, kde by byl čich?

Pokračování textu na str. 8

Myšlenka na neděli

SÍLA DUCHA SVATÉHO

*Zamyšlení nad třemi texty
nedělních čtení*

Radost z Hospodina je vaše síla.

Připrav se na setkání s Ježíšem tím, že si pozorně a usebraně přečteš všechna tři čtení této neděle. Otevři svou duši dokořán a nech se unést obrazy, ve kterých ti Duch svatý představuje sám sebe. Chce ti tak ukázat své obdivuhodné působení a především tě chce ujistit, že jeho božská moc si za svůj nástroj vybrala i tebe.

Nejdříve se odeber do Jeruzaléma k Vodní bráně, abys zde prožil tu nevšední událost, kterou popisuje první čtení. Vystup na dřevěnou plošinu, abys mohl přehlédnout ten nekonečný zástup. Ezdráš a Nehemiáš zde burcují všechen lid k zásadnímu obrácení a radikální duchovní obnově. Je to lid, který byl osvobozen z babylonského zajetí, a nyní se osvobozuje i od své hříšné letargie, aby se stal novým kvasem vyvoleného národa. Všechen lid se klaní na kolenou Hospodinu a s nesmírnou horlivostí a napětím naslouchá tomu, co je psáno v knize Zákona. Nechej na sebe zapůsobit ten neobyčejný zápal, s jakým kněží vysvětlují Boží zákon, i tu dychtivost a zaujetí, s jakým všichni naslouchají. Nikdo se tu nestydí ani za své slzy. Jsou to slzy lítosti i vděčnosti, dojetí i radosti, jsou to slzy upřímného poznání i rozhodného předsevzetí uposlechnout Hospodina, který jim prokazuje takové dobrodiní. Zeptej se jich, odkud se vzala tato proměna jejich srdce? *Radost z Hospodina je jejich silou.* Duch Boží, ačkoliv ho ještě neznají, koná tu divy své milosti. Není to záviděníhodná atmosféra? Není to právě to, čeho je nám tak zapotřebí?

* * *

Tvé druhé zastavení je v nazaretské synagoze. Ježíš tě zve na své první veřejné vystoupení ve své domovské obci. Všichni jej tu znají jako tesařova syna, který ještě donedávna provozoval své řemeslo. Ale nyní přichází Ježíš ve zcela jiné roli. Tuto roli si nepřisvojil sám od sebe. *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal...* Není tomu dávno, co jsi byl u Jordánu svědkem té události. Od té chvíle je Ježíš plný Ducha svatého. *Boží Duch jej vodil pouští⁽¹⁾, v jeho síle se vrátil do Galileje.* Celý nastávající Ježíšův

apoštolát je dílo poslušnosti Otci, který mu posílá svého Ducha jako Posvětitelce, Vůdce a Divotvůrce. Jaké jsou jeho dary? *Nese chudým radostnou zvěst, zajatcům propuštění, slepým zrak, zdeptané propouští na svobodu, tedy všechno, čeho jsi byl svědkem u Vodní brány. Máš tu tedy potvrzeno, že již tam konal své zázračné dílo Duch svatý. A nyní sám Boží Syn se stává nástrojem jeho divů. Uvědom si především, jak důležité a rozhodující je podvolit se zcela Duchu svatému, přijmout to místo a ty dary, pro které si tě vyvolil, neboť je to jen on, kdo všechno ve všech působí.⁽²⁾*

* * *

Ani po dvou tisíciletích nebylo bídy na tomto světě. Lidé oloupení o Boha jsou nejchudší z nejchudších a jejich duše dychtivě čekají na *radostnou zvěst*; zaslepení pýchou a žádostivostí potřebují opět prohlédnout; zdeptaní a zajatí otrockou službou majetku a hříšné závislosti touží po *propuštění na svobodu*. Kdo jim pomůže?

Slova apoštola Pavla ti vysvětlují, že tato odpovědnost i vyznamenání přecházejí nyní i na tebe. Bůh si nás povolal, aby skrze nás byl přítomen ve světě. Ježíš Kristus tak, jak v Galileji vystupoval osobně, nyní vystupuje v osobě své církve. My všichni jsme *tělo Kristovo, každý z nás je jedním z jeho údů*. Duch svatý je jednotlivým činitelem, který dává smysl a funkci každému údu, a s tím mu dává také sílu a schopnost, aby mohl být v tomto vznešeném těle tím, čím má být. I tebe zasadil křtem do Kristova těla a ostatní údy spoléhají na tebe, že budeš jeho živoucí částí. I kdybys byl jen tím nejmenším z nejmenších, nic na tom nezáleží, protože tvá velikost je v Ježíši Kristu, k jehož tělu patříš. *Ani hlava, a tou je on sám, ti nemůže říci: „Nepotřebuji tě!“* Tvá velikost je v našem společném poslání, protože jsme teď povoláni být nástrojem, jímž Duch Boží chce ve světě uskutečňovat své divy.

Pros Ducha svatého, aby tě vyvedl z tvého úzkoprsého a sebestředného JÁ k vědomě velkodušnému a vzájemnému MY. Blíží se *milostivé léto Páně*, bude to léto **zázraků Ducha svatého**. To, co jsi zažil u *Vodní brány*, bylo jen malým předobrazem velké proměňující obnovy, na které můžeš a máš mít svůj podíl, jen když si budeš vědom, kým jsi *pomazán* a kdo tě *naplňuje*, a dáš se *vést mocí Ducha*, neboť *nastává čas, kdy se vyplňuje Písmo, které jsi právě slyšel*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Lk 4,1; ⁽²⁾srov. 1 Kor 12,6

Dej mi duše, ostatní si ponech

V letošním roce uplyne 110 let od smrti velkého světce moderní doby, sv. Jana Boska

Don Bosko viděl v každém chlapci, kterého vychovával, především člověka, který má dosáhnout nadpřirozeného poslání skrze své osobní úsilí, aby dal všechny své schopnosti do služeb životu ve smyslu evangelijního napomenutí: *Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?* (Mt 16,26)

Touha pomoci každému člověku dosáhnout svého cíle, tj. spasit svou duši, nutila Dona Boska vydat ze sebe všechny své síly. Budoval díla, psal, vydával knihy, kázal, zakládal ústavy, útulky, školy, dílny, tiskárny, v nichž by mohl vidět nezasvěcený člověk jen pozemské záležitosti.

Ale prvním heslem tohoto apoštola bylo: **Dej mi duše**

a ostatní si ponech. Pro něho mělo smysl jen to, co vedlo k nadpřirozenému životu. Byl velkým člověkem, velkým vychovatelem a organizátorem, ale především byl mužem Božím, kterého církev právem prohlásila za světce.

Každý prvek jeho výchovného systému směřuje k Bohu. »Tento systém spočívá na rozumu, náboženství a laskavosti... Tento systém může s úspěchem uplatňovat pouze křesťan.« Podstatou pedagogiky Dona Boska bylo ukazovat cestu k Bohu. Prvotním cílem jeho výchovy byl »pouhý katechismus«, tj. učit poznávat a milovat Boha. Výchova Dona Boska byla přípravou na křesťanský život. Zahrnovala výchovu a praxi v křesťanských ctnostech víry, naděje, lásky, obětavosti, čistoty a pokory.

Vychoval spousty horlivých kněží, křesťanských občanů, učitelů a vychovatelů. Tím, že se svým chlapcům zcela zasvětil, získal si u nich úžasnou autoritu, která mu dovoľovala, aby jim radil, napomínal je, usměrňoval. I když pak již zastávali různá místa a postavení v občanském životě, i nadále byl jejich duchovním otcem a mimořádným rádcem především v záležitostech duše. Vždy a všude zůstal knězem. To, co mnohem později objevili psychoterapeuti, Don Bosko prakticky a úspěšně praktikoval na náboženském základě. Dnes se snažíme často nahradit kněze psychologem. Don Bosko uměl svou kněžskou osobností vyloučit potřebu psychoterapeuta.

Preventivní systém Dona Boska není ani tak výchovným systémem, jako spíše způsobem

bytí, stylem, mentalitou. Podle něho dospělý křesťan, který chce pracovat s nedospělými, přijímá souhrn zdravých a přirozených postojů, kterými působí na žáka, a tím, že se pokouší naučit jej něčemu dobrému a potřebnému, učí jej být dobrým člověkem a dobrým křesťanem. Vyžaduje trvale žít mezi mladými aktivní, přátelskou přítomností a trvalým osobním vlivem podporovat jejich snahu růst v dobrém.

V základech Boskova výchovného systému je vedle hluboké víry bezmezná láska a úplné sebeodevzdání těm, kteří mají být výchovnou prací přivedeni k plnosti lidství i Božího dětství.

Co je pro jeho apoštolát příznačné, je obdivuhodná prostota a přímočarost jeho působení, které se bez zbytečného filozofování a diskutování zaměřuje na to nejpodstatnější: co nejrychleji přivést každého ke svátosti smíření, uspořádat zá-

Člověk zasazený v domě Božím

Homilie o. biskupa J. Hrdličky nad rakví Mons. dr. V. Tkadlčíka

Přátelé, příbuzní, bratři a sestry!

Podstatným znakem křesťanského pohřbu je vždycky to, že středem pozornosti a úcty není zesnulý člověk, s kterým se loučíme, ale je to vždy Bůh, Pán a dárce života. „Ať jsme živí nebo mrtví, patříme Pánu.“ To on má být ctěn a slaven na prvním místě, to on zasluhuje veškerou úctu a chválu, to on nás spojuje i v této chvíli, to on má uchvátit naše srdce a dát nám naději.

Chceme-li v této chvíli u rakve pana profesora Vojtěcha Tkadlčíka uctít pravdivě jeho památku, pak to bude jen tehdy, když budeme co nejupřímněji a celým srdcem ctít a chválit našeho Pána. Čím jasnějším pohledem víry se do něho zahledíme, tím více nám

zazáří i památka toho, který k němu patřil tak opravdově a hluboce, jako právě náš bratr, kněz Vojtěch.

Mnohokrát stál na tomto místě a promlouval k Božímu lidu. Vždy, když jsme slavili v této katedrále výročí významných osob církve, byl to on, který připomínal jejich památku a odkaz, ať šlo o arcibiskupy Stojana, Prečana, Matochu, nebo P. Šuránka, či preláta Cinka a ostatní, hodnotil jejich význam a průběh jejich života jak v zasvěceném nadhledu historika a vědce, tak v onom rozechvění srdce, které doslova dýchá s církví, s jejími zájmy a potřebami.

Nyní zde mají zaznít slova o něm na jeho vlastním pohřbu. A já vím, že nemohu najít lepší slova, než je slovo Boží,

které nekonečně převyšuje každý lidský pokus o jakýkoli slovní komentář či epitaf. Mnozí z nás znají z Božího slova žalm 92. Stojí v něm: „Člověk zasazený v domě Božím rozkvetne na Božích nádvořích. Ještě ve stáří ponese ovoce a bude plný síly a svěžesti.“ Myslím, že zesnulý kněz a bratr Vojtěch Tkadlčík byl živým dokladem toho, že Bůh plní, co slíbí.

Také on, náš zesnulý bratr, byl pevně zasazený v domě Božím – a nesl ovoce až do poslední chvíle. Na smutečním parte si můžeme přečíst o místech, kde působil, často v těžkých dobách a útlaku. Přes nepřízeň doby mu bylo dopřáno podílet se na výchově tří kněžských generací – (také otec arcibiskup Jan a já a řada dalších mu za mnohé děkuje-

me jako svému učiteli), stejně tak byl známý ve světě vědy jako světově proslulý slavista, horlivý v oblasti ekumenismu. Jako probošt metropolitní kapituly i jako biskupský vikář byl přínosem naší arcidiecézi, dosáhl titulu univerzitního profesora a Sv. otec Jan Pavel II., s nímž se právě v této katedrále setkal tváří v tvář, ho jmenoval monsignorem a apoštolským protonotářem.

Ale my nechceme příliš zvýrazňovat výčet jeho poct a titulů. Sami dobře víme, že kdykoli jsme se s ním potkali, tyto tituly nám ani moc nepřišly na mysl. Vnímali jsme především ušlechtilého člověka, ryzího kněze a opravdového bratra, jehož úsměv i každé slovo dovedly zanechat stopu v srdci. Potvrdí to jistě mnozí z těch, kdo ho poznali, včetně farníků ze Skřipova ve Slezsku, mezi nimiž strávil celou řadu let, lidí z jeho rodiště a dalších.

ležitosti jeho duše a jeho života tak, aby začal žít v milosti posvěcující, a byl tak otevřen Božimu působení. Je to příznačný rys i dalších velkých světců – kněží poslední doby: sv. faráře Arského nebo kapucína P. Pia. Stalo se módou (někdy i na teologických fakultách) věnovat velkou pozornost různým velmi sporným myslitelům, jejichž myšlenkový svět může být zajímavý pro nějaké elitářské skupiny, ale pro běžného člověka je nejen nepochopitelný, ale i zcela neúčinný, ne-li škodlivý. Daleko prospěšnější by bylo podrobné studium světců, kteří se nám nevnucují svým racionalistickým exhibicionismem, ale uchvacují nás svým životem podle evangelia. Světce nám posílá sám Bůh jako svou elitu a ukazuje nám, jak vést lidi k Bohu a ke spáse, tedy ne k tomu, abychom evangelium pitvali, ale aplikovali.

-ire-

Maria – srdce církve

Rok Ducha svatého, do kterého jsme vstoupili na své cestě k Velkému jubileu, je povýtce také rokem Mariiným. Skrze Marii k nám sestoupil nejen Boží Syn, ale také Duch svatý. Ona byla první, na kterou sestoupil, aby ji proměnil na cestu, po níž Bůh přichází k lidem. Tuto novinu jí v Nazaretě oznámil anděl. Duch svatý uschnopil nejsvětější Pannu k **božskému mateřství**. Když se pak naplnil čas, porodila jako Panna Syna člověka. Maria je se svým Snoubencem spojena tou nejdokonalejší a nejčistší láskou, která znamená dokonalé sjednocení.

Nejinak je tomu, i pokud jde o její **duchovní mateřství**. Na Kalvárii jí o tomto jejím mateřství podává zprávu nikoliv anděl, ale sám Boží a její Syn: stala se naší Matkou uprostřed nejkřutější bolesti. Je to Ježíšova poslední vůle, která stanoví, jak se má zužitkovat ovoce jeho vykupitel-

ské smrti. Když pak se naplnil čas a Duch svatý opět sestupoval, aby oživil a posvětil Kristovu církev, byla Maria **srdcem společenství apoštolů**, které v modlitbách čekalo na příchod Ducha svatého. V letničním večeradle se zrodilo to, co Maria, Matka církve, na Kalvárii v bolestech počala: Kristovo mystické tělo.

Platí-li právem *skrze Marii k Ježíši*, pak tím spíše platí: **Skrze Marii k Duchu svatému**. *Nikdo přece nemůže říct »Ježíš je Pán«, leda v Duchu svatém* (1 Kor 12,3). Nikdo z lidí nepoznal lépe a důvěměji »Neznámého Boha«, *kteřý všechno ve všech působí* (1 Kor 12,6). Kdo jiný zcela naplňuje tu, která je Milostiplná, ne-li Duch svatý? Jestliže se Maria s takovou pozorností starala o ty, kterým se *nedostávalo vína*, čím spíše se stará o ty, jimž se nedostává Ducha svatého, který v ní přebývá

v takové hojnosti a pro něhož je Stánkem a Nádobou vyvolenou.

Chováme-li obavy, že Mariino prostřednictví by umenšovalo nebo dokonce ohrožovalo postavení jediného Prostředníka, stačí si s vírou uvědomit, kým je Maria: nejpokornější služebnicí Páně. Copak je vůbec myslitelné, že by Maria překročila svou kompetenci a pokoušela se sebe-menším způsobem zastínit svého Syna? Maria je milostiplný nástroj Ducha svatého, který ji uvedl do samého centra tajemného života Nejsvětější Trojice, neboť se zalíbilo Bohu, aby si posloužil touto svou nejsvětější Dcerou. Kam jinam můžeme jít pro Ducha svatého a jeho dary, když ne k Marii!

Jestliže sám Bůh nezná jiné cesty k nám než skrze tuto Prostřednici, ani my se nemůžeme zmyšlet, hledáme-li jej skrze ni.

-i-

Pozn: Viz také články »Per Mariam ad Spiritum« a »Ohnivě jazyky« v 21/96 čísle Světa

Jak víme, zemřel náhle a nečekaně ve věku 83 let v noci po Hodu Božím vánočním. Křesťané znají tu dávnou modlitbu: Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod' nás, Pane. – Moudrá prosba, která vystihuje prosbu věřícího srdce, aby člověk zemřel připraven na smrt. Otec Vojtěch zemřel náhle a nenadále, ale jak vypadal jeho poslední den? Sloužil dvě mše svaté a ti, kdo byli přítom, potvrdí, jak zaníceně přítom prožíval liturgii a zpíval vánoční písně. Taková náhlá a nenadálá smrt nemůže zaskočit toho, kdo žije v pevném spojení s Kristem. Taková smrt, smrt zbožného a věrného služebníka, je naopak „drahocenná v Hospodinových očích.“

Když jsme se ráno na sv. Štěpána dověděli o jeho smrti, vybavila se nám opět věta z Písma, která se právě toho dne četla ve mši sv., kdy Štěpán ve chvíli smrti volá: Vidím nebesa otevřená.... a tato slova v nás

sama probudila prosbu: Pane, přijmi i duši a život tohoto svého kněze, ať i on uvidí nebesa otevřená a tebe po Otcově pravici!

Myslím, a mnozí z vás to potvrdí, že otec Vojtěch odešel z tohoto světa uchráněn dlouhého utrpení stáří a zůstane nám v myslí tak, jak jsme ho vždycky znali: muž, který si až do konce uchoval podivuhodnou sílu a moudrost ducha, kněžskou i lidskou zralost a mužnou energii.

Je to podnět pro nás, kněze i bohoslovce, a vlastně všechny lidi, jak může vypadat kněz na konci života, kdy pokročilý věk nemusí být úpadkem, ale naopak dokladem krásy zralosti. – Každý lidský život je především Božím dílem, to Bůh tvoří a dává milosti – ale člověku dopřává podílet se na svém vlastním růstu a formaci. Díky tedy především Bohu za dar tohoto života – ale díky i vám,

pane profesore, za váš osobní příklad kněžské věrnosti.

Vzpomínám si, že při sestavování hlaholského misálu, jehož byl on autorem a hlavním editorem, nás upozorňoval na jeden úžasný fakt, že totiž první písmeno hlaholské abecedy „A“ je v hlaholici vyjádřeno prostým znamením kříže. Z toho plyne, že první dotek Ducha našemu národu, první znak písma a veškeré kultury byl našemu národu dán znamením kříže. To bylo iniciační znamení v úsvitu našich dějin přímo z ruky a srdce sv. Cyrila. Něčím takovým se nemůže pochlubit žádný evropský národ. Ano, Kristus je alfa a omega, počátek i konec. A především je Konec bez konce – je dovršením v plnosti. Kéž tato náruč Boží lásky se stane plností a domovem i pro našeho drahého, milovaného bratra a přítele, pana profesora Vojtěcha Tkadlčíka.

Když zemře v rodině otec, jeho nejbližší příbuzní jsou vykonavatelé jeho závěti, oni přebírají dědictví po něm a jsou odpovědní za naplnění jeho odkazu a poslední vůle. A zakoušejí posvátnost a závaznost této předávky přes tajemný práh života a smrti.

Něco podobného cítíme i my zde, u vaší rakve, drahý otče. Vy jste svým příkladem, svou vzdělaností, kněžskou horlivostí a výrazem celého života stanovil velmi vysokou normu nám všem. Víme, že v mnohém vám nebudeme schopni stačit a vás nahradit. Ale chceme vám slíbit, že uděláme vše pro to, abychom to svaté dědictví otců a poklad živé víry předávali dál. Abychom se nespokojili s průměrností, ale snažili se žít pro Krista ze všech sil, dechem i krví, jak jste nás to i vy učil slovem i příkladem života.

Deo gratias. Bohu díky.

Zatažení záchranné brzdy

Velmi často slyšíme od některých intelektuálů, že jsem byli příliš dlouho izolováni od »světové církve«, a tím jsme údajně ztratili kontakt s pokrokem, který církvi přinesl II. vatikánský koncil. Proto je třeba se rychle poučit především na Západě a otevřít se trendům, které tam již zdomácněly. Je dobré podívat se na Západ, ale zachovat si při tom nezbytný kritický nadhled. Že není všechno zlato, co se třpytí, ukazuje nám následující článek významného profesora dr. Waltera Brandmüllera (* 1930), který patří k nejvěhlasnějším církevním historikům v Evropě*. Dr. Brandmüller odchází právě v této době do Říma, aby tam jako apoštolský protonotář vykonával funkci kanovníka svatopetrské baziliky.

ŘÍMSKÁ INSTRUKCE BYLA JIŽ DÁVNO POTŘEBNÁ

Prof. dr. Walter Brandmüller

»Řím se obrátil čelem vzad!«, »Černý den pro katolíky«, »Vatikán vykazuje laiky na třetí pozici«, tak a podobně zněly titulky komentářů k poslední římské instrukci o vztahu laiků a duchovních (viz Světlo 49/97 st. 9). Po rozsáhlých konzultacích s biskupskou konferencí se začíná v německé oblasti objevovat skutečný text římské instrukce o možnostech uplatnění laiků a o jeho hranicích. Kritické hlasy jistě hned tak neutichnou, především ze strany laických teologů a vyznavačů hnutí »Církev, to jsme my!«

Čím hlasitěji bude zaznívat tento protest, tím zřejmější je nezbytnost takového římského zatažení za záchrannou brzdu, které v žádném případě nemá vyvolávat atmosféru nedůvěry, nýbrž vytváří pouze nezbytné jasno. Tato instrukce totiž nepřináší ve skutečnosti nic nového, nýbrž vyjadřuje katolické samozřejmosti, na které se tu a tam časem zapomnělo. Co je zde nového, to je rozhodnost a odvaha, s jakou Svatý stolec začal čelit evidentně chybnému vývoji na církevní periférii.

Již delší dobu se nemluví o dřívější přehnané úctě prokazované kněžím. Spíše se zneuznává význam a smysl svátostného kněžství. »Nač ještě kněží?« ptají se mnozí po Hansu Küngovi. Tito lidé sice mluví o II. vatikánském koncilu, ale nějak se tam nedočteli, že mezi všeobecným kněžstvím věřících a svátostným kněžstvím je nejen rozdíl ve stupni, ale i v podstatě. Narůstající propaganda »bezkněžských bohoslužeb«, na které některá nakladatelství vydělávají nyní velké peníze, mluví velmi výmluvnou řečí. Nedostatek kněží tu přichází dokonce vhod, aby se pokročilo na cestě k bezkněžské církvi.

Jaký je to posmrtný triumf pro Martina Luthera, který se již r. 1520 domníval, že všechno, co bylo pokřtěno, stalo se tím též knězem i biskupem. Jenom pro službu slova je třeba absolvovat studium a získat pověření od obce. Kam až to do katolické církve proniklo, ukazují dosud bez zábran se šířící laické homilie. Již se docela samozřejmě hovoří o »duchovních

vůdcích« a »duchovních vůdkyních«, když je řeč o pastoračních referentech a referentkách. Katolické spolky dostávají své »duchovní průvodce«, »průvodkyně«, kteří jsou laici. Proč by prý ti, kteří jako laici pečují o nemocné, jim nemohli udělit pomazání nemocných a vyslechnout jejich zpověď, když jsou jejich »duchovními pastýři«?

Příznaků, jak se vytrácí přesvědčení víry, pokud jde o svátostné svěcení, a názorů, že vysvěcení kněží jsou zbyteční, není málo. Neprojevuje se to snad již ve výuce kněží, kde se spíše než o duchovní péči mluví o pouhých psychoinženýrech, kteří se starají o »dobrý duchovní pocit« svých »klientů«?

Zcela upadá do zapomenutí skutečnost, že kněz *byl vybrán z lidí, aby sloužil Bohu a přinášel dary a oběti za hříchy* (List k Židům), že k apoštolskému úřadu povolán *služebník Kristův je rozdělovatelem Božích tajemství* (List Korintským) a že má podíl na poslání Ježíše Krista, který řekl: *Jako mne poslal Otec, i já posílám vás* (Janovo evangelium).

Když tedy Řím zatáhl za záchrannou brzdu, pak je to proto, aby se »vlak« církve zadržel před bludnou cestou. Pak je ovšem také třeba udělat nějaký zpětný chod, aby se vlak vrátil na správnou kolej.

Při tom všem jde ovšem pouze o to, aby církev uchránila svou identitu, kterou obdržela

od Ježíše Krista. To znamená, že církev budoucnosti bude církví Kristovou jen tehdy, když se bude rozvíjet podle »genetického kódu«, který do ní vložil její Zakladatel, a k tomu patří podstatně svátostné svěcení jako předpoklad pro zplnomocnění k hlásání, posvěcování a vedení. »Genové manipulace« v této oblasti znamenají rozrušení identity. Kdo by si něco takového mohl přát?

Pro německý katolicismus, který patří k nejvíce »proorganizovaným«, je tím ovšem položena také osudová otázka. Příliš dlouho se tu pracovalo pod vlivem levě orientované sociologie a politologie a »demokratizace« z šedesátých let a vybuďovalo se tak sebevědomí, které bylo načrtnuto výše. Jestliže se nyní tyto teologicky sporné »výdobytky« obrnily s tvzením o »zvláštnosti německé cesty«, znamenalo by to cestu ven ze základů víry a jednoty církve směrem k izolaci. To se nazývá jasně a zřetelně schizma a hereze.

Jak akutní je toto nebezpečí, ukazuje již dnes okolnost, že ti, kteří proti římské instrukci vytvářejí protinálady a vytýkají jí, že oklešťuje základní práva laiků, zcela evidentně a důsledně potlačují a zamlčují ty části dokumentu, ve kterých se zdůrazňuje význam laiků pro hlásání radostné zvěsti a posvěcování světa, jen aby mohli o to hlasitěji protestovat.

Co je v této vyhrocené situaci životně nezbytné, je čestné přiznání chybných kroků a energický návrat k základům víry, jak je formuloval 2. vatikánský koncil v *Lumen gentium*. K tomu patří rozhodné skoncování s nepatřičnými praktikami. Pyšné sebezdůrazňování proti Římu by znamenalo úplný konec.

Př. -Iš-

❑ **Biskup podzemní církve v Číně Jaimes Zhemin byl již po šesté uvězněn. Oznámila to agentura „Fides“ římské kongregace pro evangelizaci národů. Ve vězení jsou rovněž pomocní biskupové An Shuxin a Wang Quanjun. Uvězněn byl také 67 letý kněz John Wang Zhongfa ve východní Číně poté, co odsloužil tajně jednu mši svatou.**

❑ **Kolumbijské marxističtí partyzáni odmítli výzvu Jana Pavla II., aby propustili uneseného biskupa José de Jesús Quintero Diaze. Uneseného biskupa obviňují ze spolupráce s těmi, kdo porušují lidská práva.**

* (Viz jeho stať *Galilei a církvev*, Světlo 8/96 a *Středověká inkvizice*, 20/96)

Z dopisu čtenáře

Ve 38. čísle časopisu „Světlo“ (ročník 1997) byly uveřejněny vzpomínky čtenářů na otce Antonína Šuránka. Rozhodla jsem se proto poslat dvě vzpomínky, které ukazují jeho zvláštní charisma při jednání s lidmi.

První vzpomínka je z doby hluboké totality.

Zemřel náš soused, právník, povoláním soudce. Manželka mu zemřela již dříve, syn se k Pánu Bohu nehlásil a jeho dcera Boha rovněž veřejně nevyznávaly. A tak jsme byli pozváni místo křesťanských obřadů na civilní rozloučení v brněnském krematoriu.

Pompézní paráda, pochmurná nálada, zdvořilé a mrazivé úsměvy stranických funkcionářů, kteří ve svých projevech nad rakví nadšeně hodnotili zásluhy nebožtíka při budování socialismu, pokašlávání a šoupání nohou těch povinně zúčastněných, které tento obřad vůbec nezajímal, a nakonec obligátní: „Čest jeho památce!“

Po skončení oficiálních projevů vyzval vedoucí obřadní síně (jak už to bývá zvykem) formálně všechny přítomné, chce-li se ještě někdo z přítomných se zesnulým rozloučit, může tak dodatečně učinit.

Z davu vystoupil hubený, prošeďivý muž v obnošeném hubertusu, důstojně a čistě upravený, s čepicí v ruce. Sálem to zašumělo, pozůstali pohlíželi navzájem překvapení na sebe a krčili rameny, potom se však lidé ztišili a nastalo napjaté očekávání.

„Milý Lojzíku,“ začal muž projev, „přišel jsem se s tebou rozloučit jménem všech spolužáků gymnázia, které jsi také navštěvoval. Byl jsi nám vždy dobrým kamarádem, a tak ti chci říct na rozloučenou alespoň několik radostných slov.“

A před užaslým výkřelem marxistických hodnostářů rozvinul v několika minutách tento proletářsky oděný človíček celou nádheru křesťanské víry v posmrtný život, a to tak do-

konale, že jsem měla chuť mu nakonec zatleskat. A jistě jsem nebyla jediná, protože mnohým z těch povinně zúčastněných se rozzářily oči a do pochmurného ovzduší obřadní síně intenzivně pronikly sluneční paprsky naděje a lásky. Ta slova byla neobyčejně hřejivá, laskavá, žádné předtuchy pekla či hrozba věčným zatracením, ale nekonečná láska Boží, která všechno objímá a která také čeká na náš návrat, aby nám mohla odpustit. A lidé, kteří teď soustředěně naslouchali, měli pojednou v očích slzy, a možná je tam měl i ne jeden z těch strnulých funkcionářů, kteří stáli poblíž rakve. Začalo se ozývat posmrkování a napjaté ticho přetrvávalo, i když už řečník skončil a nečekaně zmizel v davu. Konečně se kdosi vzpamatoval a z amplionu zazněla smuteční hudba. Rakev pomalu odjížděla ze scény a přítomní se začali znovu rozhlížet a mezi sebou se polohlasně dohadovali, kdo asi byl ten pohádkový dědeček, co se tajemně objevil a stejně tajemně zmizel. Ale asi já jediná ze všech přítomných jsem jej znala. Byl to otec Antonín Šuránek.

Druhá vzpomínka se týká mé matky.

Můj zemřelý bratr čekal 17 let na kněžské svěcení a byl vysvěcen až v roce 1968 jako i jiní jeho spolužáci, kteří do padesátých let studovali v olomouckém kněžském semináři, a když byl seminář komunisty zlikvidován, musili jej opustit a některým bylo znemožněno pokračovat ve studiích. A byl to právě jejich spirituál pan profesor Šuránek, který po celou tu dobu jejich čekání v nich udržoval plamen kněžského povov-

lání. Bratr často navštěvoval, i když už byl v dolech, na vojně či ve fabrice. Vždycky k otci Šuránkovi našel cestu.

Před bratrovým kněžským svěcením nikdo neuvažoval o nějaké primiční slavnosti; to nebylo za totality povoleno, a tak jsme počítali pouze s malým rodinným pohoštěním nejbližších příbuzných v soukromém prostředí. Jenže během těch několika měsíců Dubčeko-
vy vlády se situace na veřejnosti úplně změnila a farnost i město uspořádaly z primice církevní slavnost, při které musel být i řádně vyzdoben dům novokněze.

Poněvadž jsme dosud žili ve finančním nedostatku a neměli jsme peníze na řádnou údržbu domu a o připravované slavnosti jsme se dozvěděli až při bratrově kněžském svěcení týden před primicí, nezbylo než si vyhmout rukávy a amatérsky opravit to, co nejvíc po opravě volalo: nátěr oken a dveří. Moc času nezbyvalo, a tak jsme dělali všechno najednou: povysazovali jsme současně všechna okna a dveře, a co nám při práci překáželo, to jsme odstranili. Jídlo jsme jedli studené a spali, kde se dalo. Naneštěstí celý ten týden až do neděle neustále přšelo a na tu roční dobu bylo neobyčejně chladno (v neděli o primici bylo už nebe bez mráčku). Maminka, která byla nejpilnější a při všech přípravách nepostradatelná, dostala z toho těžkou angínu s vysokými horečkami.

Co teď? Jediné místo, kde bylo v chalupě relativně teplo a sucho, byla půda. A tak jsme ji tam vystěhovali, ustlali jí provizorní postel, zabalili ji do různých vlnáků a dek, protože peřiny byly vyklizené, a modlili se, aby Bůh seslal zázrak a maminku uzdravil.

A do této zoufalé situace, špíny a zmatku přijel k nám nečekaně otec Šuránek: blahopřát mamince k synovu kněžství! Byla to pro mne absurdní situace při tak důstojné návštěvě. Pod-

laha byla pocákaná barvou, všude hromádky seškrábaného starého nátěru, nebylo kde se posadit ani podat pohoštění. Navíc mi maminka zakázala říkat lidem, že leží na půdě, a už vůbec jsem k ní nesměla přivést jakoukoliv návštěvu. Jenže otec Šuránek k nám přicestoval vlakem jen kvůli tomu, aby se mohl setkat s matkou kněze! V té době už nebyl nejmladší a nejzdravější, aby mohl takovou cestu vážít kdykoliv znova. A tak jsem mu poctivě vylíčila všechno, co se stalo, a hlavně to, že maminka se stydí přijmout jakoukoliv návštěvu na půdě, zachumlaná v hadrech, protože má horečku a nemá peřiny. A že ji nejdříve musím slušně obléct. Ale on, jak to uslyšel, okamžitě se hnul na půdu a volal na mne, že žádné převlékání nebude, protože matka kněze, i kdyby měla na sobě ty nejhorší hadry, neztratí nic na své důstojnosti.

Zadržet už jsem jej nemohla. A tak maminka, poděšená i potěšená z tak nečekané a vzácné návštěvy, přijala otce Šuránka na půdě s hlavou omotanou ručníky a přikrytá starými vlnáky.

Po odchodu otce Šuránka se maminka skutečně zázračně uzdravila. Do večera jí horečka klesla a do primice nebylo po angině ani památky. A nám všem se dostalo od něj poučení, že matka kněze, i kdyby byla jednou z těch nejubožejších a byla nucena žít v tom nejzapadlejším koutku světa, nese stále v sobě větší důstojnost než kterákoliv světská královna či jiná vznešená a slavná žena, protože každý kněz svým svěcením se stává ALTER CHRISTUS – druhý Kristus – a jeho matka, která toto kněžství se svým synem skutečně prožívá, se tím připodobňuje Matce Boží, která klečela vedle Ježíše u jesliček i pod křížem Kalvárie.

A to je jistě pro každou ženu to nejvyšší vyznamenání.

Marie Borovičková

Takto však Bůh umístil každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všecko bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říct ruce: „Nepotřebuji tě!“ nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“ Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost, a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni dar uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni (ty řeči v neznámém jazyku pronesené) vykládat?

Evangelium – Lk 1,1–4;4,14–21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vyprávění o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky Slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu; aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel také do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo:

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“

Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagóze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Ekonomie! Ekonomie. Ekonomie?

Když skotský filosof Adam Smith (1723–1790) napsal svoje dílo (1776) dnes stručně uváděné jako „*The Wealth of the Nations*“ („Bohatství národů“), stal se rázem zakladatelem klasické ekonomie a teorie „volného trhu“. Lze tedy říci, že moderní snahy o to, jak zlepšit společnost (tak totiž někteří definují úkol ekonomie), trvají už 221 let.

Po něm přišlo mnoho ekonomů a reformátorů rozvíjejících obor. Závažný milník položil Karel Marx (1818–1883), německý žurnalista a filosof, svým „*Das Kapital*“ (1867).

Jestliže u Smithe vidíme, že se zabýval morálkou („*Theory of Moral Sentiments*“ – 1759), Marx se dává zcela materialistickou cestou. Ekonomie po něm se stává prakticky jen a jen mechanistikou a jako vědní obor společenskou vědou materialistickou.

Klasik moderní doby, kterého nesmíme opomenout, je anglický baron John Maynard Keynes (1883–1946) s dílem „*General Theory of Employment, Interest and Money*“ (1936). Profesor Paul A. Samuelson nazývá ve své učebnici „*Economics*“ (1955) lichotivě svůj obor „*The Queen of social science*“. Od počátku tohoto století se za ekonomii uděluje i Nobelova cena.

Zde mi dovoluje udívené zvolání: U Joviše, máme královnu věd, desítky teorií, desítky, ne-li stovky omedailovaných ekonomů, a jdeme od svrabu ke svrabu! Od záděry k záděře. A to už po celých 221 let!

Jeden americký národohospodář mi v Londýně řekl o České republice specificky: „*Jsou tam samí ekonomové, ale ekonomie žádná.*“

Teoriemi o národním hospodářství a ekonomickými přístupy k řešení nekonečných chyb a problémů se dnes naše země, ale i svět jen hemží. Pozorujeme-li vše kriticky, nemůžeme nepřijít na porovnání se středověkou alchymii.

Je snad náhodou, že lord Keynes koupil ve dražbě v roce 1936 rukopisné poznámky Isaaca Newtona (který byl, jak dnes už víme, doslova posedlý černou magií) o alchymii?

I když se nám na rtech rozehraje skeptický úsměv, musíme zvážit přitažlivost studia nepostihnutečných tajemství života.

Alchymie je slovo vzniklé z arabského al-kimiya což doslova znamená „umění přeměň“. Alchymie je filosofie, která ve středověku hledala univerzální léčbu a elixír života. Zabývala se čarodějnou mocí a procesy přeměň. Chtěla najít kámen mudrců a vymyslet výrobu zlata z jiných látek.

Právě ono studium procesů přeměň lákalo zřejmě Keynese, i když veřejně Newtona odsoudil jako čaroděje. Po celé toto století vládne ekonomie a ekonomové. Nám, Čechoslovákům, zavládla definitivně od roku 1948. Co více, ekonomie zcela ovládla naše myšlení. Jak je tedy možné, že netoneme dosud v rozkvětu a nadbytku?

Jsem přesvědčen, že problém je až desítky jednoduchý. Leží ale jinde.

Přehlédlí jsme (ať už úmyslně či neporozuměním) základní skutečnost. A zde mi dovoluje, abych vyslovil svoji tezi, která je zároveň antitezí současné materialistické ekonomii, totiž:

Ekonomie je funkcí psychického klimatu a ne obráceně. (Raději hned zdůrazním, že mluvím o civilizované společnosti a ne o džungli).

Máme-li popsat pozitivní psychické klima a jmenovat jeho hlavní atributy, řekněme: Je to obecné duševní a duchovní povědomí a prostředí založené na rozeznávání dobrého a špatného. Pěstující poznání a respektování hierarchie hodnot. Kultivující úctu a vzájemné porozumění mezi lidmi, mravnost, ohleduplnost a ušlechtilost. Vyzdvihující poctivost, pracovitost, tvořivost a vynalézavost. Úctu k hodnotám daným nám shůry, zdarma, i k těm námi stvořeným. Je to kultivace a kultura skutečné lásky na všech úrovních.

Psychické klima je to základní, co je v civilizované lidské společnosti podněcovatelem všeho hospodářského života, materiálního dění a lidského konání až po technickou a inženýrskou práci.

Obrácený postup chápání je materialistický a – jak nám odžitá zkušenost celého našeho století potvrzuje – nevede nikam. Tento postup nám nedá (byť by snesl tisíce návodů, pouček a teorií), nejmenší šanci a návod na řešení.

Psychické klima není nadstavba, jak by nás i dnes asi rád přesvědčoval pan Marx, ale podstata. Byli jsme zmanipulováni zapomenout, že to bylo právě křesťanství, Nový zákon lásky, které pozitivní psychické klima přineslo, a (přes děsivé nepřízné okolí a lidskou domýšlivost a hloupost) budovalo ho v našich zemích po nejméně dvanáct set let.

Můžeme pozorovat, že křesťanské pozitivní psychické klima je už od počátku osmnáctého století záměrně pod rouškou osvícenství a pokroku ničeno. Bohužel, ti co ho ničí, mají ve své destrukci naneštěstí velké

úspěchy, a my ta jejich vítězství a výdobytky neseme na našich zádech.

Nechce-li se věřit našim uším a očím při pozorování ekonomie, podívejme se na nejlepší viditelný ukazatel – výtvarné umění. Jdeme do galerií a i kostelů a pozorujeme vyzařování pozitivního psychického klimatu z obrazů gotiky, renesance a baroka. Dostáváme-li se k umění modernímu, vidíme, jak se naše pozitivní psychické klima pěstované staletí pozvolna rozpadá, až končí v dnešních individuálních zmatcích duše (a tedy i výtvarného projevu), v mazaných hodných opice. Je potřeba něčeho názornějšího?

Všechny společenské a ekonomické pokusy, pokud nepůjdou cestou Kristovou, budou vždy neúrodné.

Znovuvybudování pozitivního psychického klimatu nebude ovšem jednoduché. Masaryk pro první kroky našeho státu vytyčil prosté heslo: Nebát se a nekrást!

Dnes jsme ale o nejméně šedesát let všestranně zuboženější. Naše psychika byla stokrát uvězněna totalitou, materialismem, strachem, nespravedlností, okupacemi, drancováním a konečně i konzumentstvím. Naše národní a lidské psychické klima je děsivě poničeno. Co dělat? Musíme se především pokusit o odvěznění naší vlastní duše. Musíme si sami pro sebe a Boží inspiraci otevřít své vlastní svědomí. Vždyť jak k nám má Bůh promlouvat než přes naše vlastní svědomí? Měli jsme více jak půlstoletí stále strach, v úzkosti jsme zabezdili svoji vlastní duši, aby ji neofoukly nepříznivé vichry. Udělali jsme to mnohdy tak dokonale, že k ní dnes ani my sami nemůžeme.

Kdo pracoval někdy na betonových konstrukcích, ví, co odšalování představuje. Někdy je vytloukávání vídřevy dlátem a kladivem až nadlidsky úmorná práce. „Odbednění“, odžalářování naší duše nebude jednodušší. Začít můžeme, ale jedině od sebe.

Starosti

Biskup Fulton J. Sheen

Svět a moderní lidé poznávají stále zřetelněji uprostřed současných světových krizí, že člověk sám si nakonec neví rady. Po 150 letech pýchy přichází nyní k závěru, že celá tíže leží na něm a on sám se pod ní hroustí. Pýcha jej přivedla k zoufalství, to je jediné, co mu v této krizi ještě zbylo.

Snad je toto pokoření světa v dnešní době dobré, snad nás to naučí, že je rozdíl mezi důvěrou v Boha a důvěrou k nápisu na minci. Bůh nebude natahovat ruku k naší tíži, jestliže my sami nespolupracujeme. Chceme-li hodit své starosti na Boha, musíme mu svěřit především svou největší starost, a tou je naše Já.

Když jeden student prohlásil, že je schopen studovat úplně sám, otec mu v ničem nepomohl. Tak i Bůh nám může zcela odepřít svou pomoc do té doby, dokud nejsme otevřeni pro jeho pomoc. Bůh však člověka nikdy k ničemu nenutí proti jeho vůli, nýbrž chce, aby člověk sám poznal omezenost svých vlastních sil a svého úsilí. Musí poznat, že nemůže najít při své námaze pomoc na zemi, nýbrž jedině u Boha. Ten nejtrpčí nápoj pro člověka spočívá v uznání vlastní nemožnosti. I když se svět na takové přiznání dívá jako na tu nejhorší lidskou situaci, ona je pro něho ve skutečnosti tou nejlepší.

Jestliže člověk ve své nejtěžší hodině nepodlehne zoufalství, stane se pro něho ta hodina tou nejlepší, protože jako pokorný tvor volá o pomoc ke svému Bohu. *Kdo se poníží, bude povýšen, a kdo se povyšuje, bude ponížěn.* To jsou slova našeho Pána a vyjadřují psychologickou danost i duchovní obsah. Často jsou představy člověka smělejší než jeho schopnosti, spoléhá stále více na nadměrnou sebedůvěru, a nikoliv na

pramen skutečné pomoci, když má uskutečnit důležité věci. Avšak překračování sebe sama má za následek ponížení, a tak čím výše se někdo vypíná, tím více manifestuje svou nicotu.

Naopak lidé, kteří potlačili svou pýchu a uznávají svou neschopnost pro velké úkoly, od té chvíle získávají i v očích těch druhých. Herec, který je zdánlivě »sesazen« významným hostujícím umělcem, spíše »získává«. Pokorný člověk přenechává své starosti Bohu, ať už jsou to starosti v práci, nebo starosti o rodinu. Na světě by bylo mnohem méně úzkostlivosti, kdybychom byli ochotni vidět, že všechny zkoušky na nás dopouští milující božská Prozřetelnost. Mají nás totiž očistit a zbavit veškeré zátěže.

Naši bližní zpravidla nemají zájem zabývat se našimi starostmi. Mají dost svých vlastních. Ale u Boha je tomu zcela naopak. Ten přímo dychtí po našich starostech. Máme dvě cesty, jak mu je můžeme přenechat: **víru a modlitbu.**

Modlitba říká Bohu, v čem spočívá naše starost. Ale víra je přesvědčena, že Bůh nás nakonec starosti zbaví. Nikdo nemůže své starosti jen tak odhodit. Má-li skutečně dojít k ulehčení tíže, pak za tím musí stát více než nějaká neurčitá síla, musí za tím stát milující Otec. Když se stará o vrabce a o lilie polní, když má spočteny vlasy, které nám spadly z hlavy, určitě není k nám lhostejný, protože pro nás vykonal ten největší čin lásky, jaký kdy viděl svět.

Smutek je hřích, protože nás odděluje od Boha.

Rabín Nachman

Kdo žízňuje, přijďte k vodě a pijte s radostí.

(Iz 55, 1)

Kdo si nenajde čas pro své zdraví, bude si ho muset najít po nemoci.

Jakub Bosshard

Dva zuby v tlamě hada v ráji jsou smutek a netečnost.

Židovská moudrost

Chválit Boha znamená bojovat proti smutku.

Někteří lidé se domnívají, že starosti je možno překonat tím, že je pustíme hlavy a najdeme zapomenutí v rozkoši. Ale zapomenout na starosti není jen tak snadné. Terapie nějakého doktora Johnsona, že bolest zubů je možno překonat tím, že na ni nedbáme, se osvědčila pouze u těch, kteří žádnou bolest zubů skutečně nemají. Kromě toho rozkoše, kterým dáme příliš mnoho prostoru, produkuje vlastní vnitřní nouzi. Největší bolest spočívá v osobním vědomí viny, jejíž zapírání přivodilo již mnohým vnitřní zhroutilí.

Od těchto starostí si můžeme ulehčit pouze tím, že je svěříme milujícímu Bohu. Podle Aristotelových slov by se lidé mohli smát jen tehdy, jestliže by přenechali své starosti Jupiterovi. Ale ten by mohl svými blesky nanejvýš otrást nebesy, nikoliv však přitáhnout k sobě lidi v jejich utrpení.

Jelikož Bůh chce vyřešit naše starosti, nechtěl být pouze božskou osobou, nýbrž chtěl sám stanout uprostřed zmatku lidských starostí. Proto také říká s plným pochopením pro naše těžkosti: *Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a naleznete pokoj pro svou duši.*

Přel. -Iš-

Alexandrina – utrpení a sláva (4)

Celý rok se Alexandrina rozhodovala, zda mu může říci o své nabídce, kterou učinila Nejsvětější svátosti: o palčivě spalujícím žáru, který začínala cítit, o tajemné síle, jež ji pozvedávala, o slovech, o nichž věřila, že přicházejí od Ježíše. Její rezervovaná zdrženlivost k otci Pinhovi jí působí bolest. Když mu konečně otevřela svou duši, začalo ji trápit přesvědčení, že ji tento kněz opustí.

O několik dní později měla extázi, při které se jí zdálo, že slyší Ježíše, jak říká:

„Poslouchej svého duchovního otce a podříd' se mu ve všem. Ty sis ho nevybrala: to já jsem ti ho poslal.“

Ostrá utrpení trvala po celou dobu. Připadalo jí, jako by se její tělo stalo skutečným nástrojem mučení. Jenom zřídka odhalila intenzitu svých bolestí Deolindě či otci Pinhovi. Psaní se jí stalo nyní prakticky nemožným. Většinu svých dopisů pro jezuitu diktovala své sestře. Pasáže, které zde uvádíme, dávají názornou představu, jakou očistou, soužením a těžkými zkouškami procházela.

Jen pár slov, protože síly mi nedovolí víc. Noc byla zlá. Nemohla jsem najít polohu, jak si lehnout. Tak mi ubíhají dny s tímto křížem, který mi dává náš Pán Ježíš. Jeden je lepší, jiný horší. (6. 11. 1933)

V noci ze soboty na neděli cosi procházelo mou hlavou. Nevím, co to bylo. Spala jsem a vzbudila se s myšlenkou, že umírám. Tenhle zvláštní úkaz trval sotva chvíli, ale často se to opakovalo. Myslím, že za to mohla má páteř. Doufám, že mě Pán slyší. Jen Jeho svatá vůle ať se stane... Velmi často se ptám: „Ó, můj Ježíši, co si přeješ, abych činila?“ Pokaždé slyším pouze tuto odpověď: „Trp, miluj a přinášej smírné oběti.“ (28. 3. 1933)

Pozehnaný budiž Pán, který mě povolal na tento svět, abych

trpěla a snášela tolik trýzně a soužení! Vkládám do něho mnoho hříchů, které mne trápí a působí bolest větší než cokoli jiného. Každý den žádám o utrpení a pociťuji velikou duchovní útěchu, když trpím víc, protože víc mohu nabídnout svému Ježíši. Přesto jsou věci, které mě stojí opravdu velmi mnoho. Avšak ne má, ale Boží vůle se staň. (30. 12. 1933)

Mé utrpení se zdatelně zvýšilo i díky nedostatku jídla. Kvůli zduřelým otokům v ústech teď mohu přijímat jen tekutiny, ale i to mi často způsobuje zvracení. Snad vše zase odejde tak, jak přišlo. Při slabosti, ve které se nalézám, bude nemožné, abych žila příliš dlouho... Každý den prosím Boha, aby mě neopouštěl ani na chvíli. Dobře vím, že bez Něho bych nevydržela nic. (8. 3. 1934)

Ráda bych ti svou vlastní rukou poděkovala za blahopřání k narozeninám, a tak ti píši pár řádků. Určitě to budou mé poslední. Omlouvám se, nemohu pokračovat. (Předává pero sestře.) Mé utrpení se zase zvýšilo. Proto i tyhle řádky budou ty poslední, které ti píši. Nedokážu držet pero už ani pár okamžiků. Bolest je tak velká. Od Ježíše jsem dostala překrásný velikonoční dárek: kromě fyzického utrpení mi dal i utrpení duševní. (7. 4. 1934).

O dva měsíce později se v jiném dopise zmiňuje o vyvrácení několika svých žeber a dodává:

Pro velkou bolest se o ně nemohu ani opřít, ani si přes ně vzít oděv... Přichází všechno to, co se proti mně obrací, od Boha, nebo od ďábla? V mém životě se dějí věci, které, jak se ukazuje, jsou jeho dílem. (22. 6. 1934)

Tato zmínka o ďáblu byla první známkou pekelných útoků, kterými tehdy začínala trpět. Na svátek Panny Marie Karmelské roku 1934 píše:

Mám pocit, že má hrudní žebra se spojila s těmi na zádech. Působí mi to tak strašná muka, že nevím, jak to vydržím. Když je bolest úplně nesnesitelná, zjišťuji, že půlka mého těla leží na posteli a tu druhou objímá Deolinda. Má sestra se mnou takto tráví celé noci. Už i mluvení mne stojí velmi mnoho.

Ve vedlejší vesnici byl zábavami znesvěcen církevní svátek. Alexandrina k tomu napsala:

Opakovala jsem Ježíšovi: Pošli mi tolik utrpení, kolik si jen přeješ. Ať to však stačí na smírnou oběť za urážky a pohoršení, kterých se ti dostává. (15. 8. 1934)

O několik dní později napsala:

Nevím, je-li to těmi modlitbami, které za mne obětuješ, že se ve mém utrpení cítím každým dnem silnější. Zdá se mi, že mám odvahu trpět víc, a doufám, že Pán mi bude kousek po kousku bolest zvyšovat, až zemřu – hořící Jeho Božskou Láskou a spolu s ním přibítá na kříž.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že Alexandrina neprozradila prudkost ani sílu svých utrpení nikomu jinému než otci Pinhovi a Deolindě, která se stala její důvěrníci. Ani její matka se valně nezajímala o to, co se nahoře v pokojíku děje. Podobně horlivě, s jemným smyslem pro pokoru a skromnost a s obavou, že by jí stejně nikdo nevěřil, skrývala charismata daná její duši. Ode dne, kdy sama sebe nabídla jako smírnou oběť, neustále opakovala tuto modlitbu:

Ó Ježíši, vlož na mé rty klamný úsměv, pod kterým bych mohla ukryt všechna muka své duše. Stačí, že o mém utrpení víš jen Ty.

Výsledkem bylo, že ti, kdo ji navštívili, viděli jen statečný úsměv, který účinně zahaloval strašnou bolest. Kněz, který ji znal, tehdy dosvědčil:

„Mezi mnohé vlastnosti, které vzbuzují obdiv návštěvníků, patří její okouzující jednodu-

chost a prostota, její andělská čistota a nade vše – průzračná pronikavost myslí a ostrovtip jejího ducha. Kdokoli s ní hovoří, nemá pocit, že by hovořil s nemocnou osobou, která velmi mnoho trpí fyzicky i duševně. Alexandrina ví, jak skrýt své utrpení pod úsměv... Každý návštěvník opouští její malý pokojík dokonale oklamán.“

V té době se rodina Costových protloukala obdobím zdrucující chudoby. Bylo to díky velkomyslné šlechetnosti její štědré matky, která se několika velmi zadluženým vesničanům stala ručitelkou a opatrovníci zároveň. Alexandrina později přiznala:

Hořce jsem trpěla, když jsem viděla, jak všechno, co máme, nemůže stačit na splacení dluhů všech těch, kterým má matka dělala ručitelku. Řekla jsem rodině, že bych raději dala poslední halíř, aby se mohly splatit všechny naše dluhy. Často mi chybělo nějaké výživné jídlo, které jsem potřebovala. Protože jsem trpěla v tichosti, nikdy jsem nepožádala o nic, co nebylo v domě. Rodina byla přesvědčena, že všechno, co jím, mi chutná. Když jsem dostala něco navíc, hned jsem to dala Deolindě, která tehdy byla velmi křehká. Říkala jsem si: Když není možné mé uzdravení, přilepším alespoň jí.

Nikomu jsme o svých útrapách neřekly. Ani v době, kdy naše rodina trpěla opravdovou nouzí (někdy jsme musely vařit polévku jen z vody bez ničeho). V noci jsem plakala. Útěchu jsem nacházela jen u Ježíše a Jeho svaté Matky. Požehnané slzy, které mě každou hodinu těsněji a těsněji spojovaly s Bohem... Jediná myšlenka mi dodávala radost a odevzdanost: Ježíš chce, aby-

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXV.

Wilhelm Hünermann

chom žili v chudobě, abychom mu byli více podobni...

Ve svých modlitbách po svatém přijímání pamatovala na Ježíšův slib – „Proste a bude vám dáno.“ Vroucně prosila našeho Pána:

Ježíši, pomoz nám, nebo zahyneme. Zanes tuto prosbu daleko; k někomu, kdo nám může pomoci.

Uběhlo šest let smutku a slz. Šest let, v nichž byla sotva kdy chvíle jasu a klidu, než přišlo vyslyšení jejích modliteb. Jedna dobrá žena (signora Fernando Santos z Lisabonu) přijela až z druhé strany země, aby ulehčila jejich trápením a dala jim sumu peněz, která je zachránila před prodejem domku.

„Plakala jsem zmatením a radostí,“ říká Alexandrina. „Nevěděla jsem, jak Pánu za tolik milostí poděkovat.“

6. září zažila Alexandrina úžasnou extázi, při které ji Kristus svým soucitným hlasem zval a přitahoval blíž ke svému Nejsvětějšímu Srdci, aby s ní sdílel prudký oheň své vykupitelské bolesti:

„Dej mi své ruce, neboť je chci přibít k svým rukám. Dej mi své nohy, neboť je chci přibít k svým nohám. Dej mi svou hlavu, neboť ji chci korunovat trním, jak to učinili mně. Dej mi své srdce, neboť je chci probodnout kopím, jako probodli to mé. Zasvěť mi své tělo. Obětuj se mi celá... Pomoz mi se zachránou a nápravou lidstva.“

Alexandrina statečně a velkodušně svolila, i když vyvedena z míry smyslem oněch tajemných slov, zůstala poněkud zmatená. Jak mijely týdny, intenzita jejího utrpení se zvyšovala. Život se jí měnil ve výheň krajně nesnesitelné týravé agonie. Žila jakoby uvězněna mezi dvěma doběly rozpálenými okovy bolesti, do kterých vstupoval Pán Ježíš jako „umělec“ a učitel její duše. Podobně jako u svatě Markéty Marie Ala-coque v 17. století.

Pokračování příště

Bylo jaro, když konečně dorazil do Sabarie. Matka jej přijala se slzami radosti, otec však mu odepřel pozdrav a stisk ruky.

„Ty nemůžeš být můj syn,“ vyrazil ze sebe nanejvýš rozhořčeně. „Můj syn je mrtev. Tomu chci věřit tisíckrát raději, než že jako dezertér opustil prapor.“

„Jsem Martin, tvůj syn!“ otřesen volal navrátilce. Ale všechna jeho slova byla marná.

„Nemám už žádného syna,“ chmurně odpověděl někdejší tribun. „Běž svou cestou, cizínče! Pro tebe u mne není místa za stolem.“

Víc porozumění našel Martin u matky, která lépe četla v duši svého syna, než zahořklý otec, zraněný ve své ctižádosti. Pozorně naslouchala, když mluvil o Ježíši Kristu a jeho úžasném evangeliu lásky. Martin prožil velkou radost účastí na jejím křtu.

Ale u krajanů neměl úspěch. Ani ne tak pohané jako zastánci Arioova bludu ho nakonec přinutili opustit vlast.

Ke své velké bolesti už v Poitiers Hilaria nenašel.

„Císař ho vypověděl do Frýgie,“ vysvětlil mu dómský kněz.

„Vypověděl? Jak se to mohlo stát?“ ohromeně se ptal Martin.

„Kvůli pravdě ho císař vyhnal. Ale náš biskup ani v exilu není nečinný. Napsal souhrnné dílo o Nejsvětější Trojici a poslal nám je s průvodním dopisem.“

„Mohu se podívat na ten dopis?“

„S radostí!“

Martin s hlubokým pohnutím četl slova:

„Nás vyhánějí, ale ne slovo Boží. Hory a lesy jsou mně milější než kostely heretiků, a méně nebezpečné mé duši.“

„Sdílí osud mnoha věrných pastýřů,“ stísněně řekl kněz.

„I Athanasius byl znovu vyhánán z Alexandrie. S meči a kopími vtrhli vojáci městského správce Syriána do kostela sv. Tomáše, kde právě měl slavnostní bohoslužbu. V posledním okamžiku se klerikům podařilo otce zachránit. Našel útočiště u poustevníků v thébské poušti.“

Brzy nato Martin opustil město, znovu putoval přes Alpy a odebral se do Milána, kde však marně hledal dobrého biskupa Dionysia. I on byl pro svou pravověrnost vypovězen a musel ustoupit ariánskému biskupu Auxentiovi. Na okraji lidnatého města, v němž se kdysi připravoval na vojenskou službu, si Martin postavil obydlí, vedl život poustevníka a vycházel jen, aby v milánských křesťanech posílil víru v Krista, Božího Syna. Ale dlouho tam nezůstal. Heretický biskup ho z města vyhnal.

V doprovodu věrného kněze, úctyhodného muže svatě pověsti, putoval Martin do Janova, dnešně známý jako Isola d'Albengo, a žil tam se svým druhem jako poustevník.

Konečně našel Boží klid, po němž toužil od svých chlapec-kých let. Oba poustevníci žili v naprosté chudobě, živili se kořínky a bylinkami a pili vodu z blízkého pramene.

Jen občas přinesli rybáři nějaké zprávy z velkého světa. Údésné novinky přicházely z Galie, bezbranně vystavené útokům Franků a Alemanů, až pak princ Julian, císařův bratranec, po mnoha letech těžkých bojů odrazil jejich nápor. V téže době se Konstantius musel bránit divokým kmenům Kvádů a Jazygů, Suevů a Jugunthů, a nakonec též Peršanů, kteří ohrožovali východní provincie.

Občas dostali poustevníci zprávu i o vypovězeném biskupu Hilariovi. Dopis, který roku 359 adresoval císaři Konstantiovi, obletěl celé křesťanstvo. Upřímností se mu sotva co vyrovnalo. S hlubokým pohnutím četl Martin slova:

„Doba mlčení je za námi, nadešel čas mluvit. Pastýř musí křičet, protože nájemci utekli. Musí položit život za své ovce; neboť loupežníci jsou ve stádu a řvoucí lev se potuluje okolo. Kéž bych byl směl vydat své svědectví za dnů Nerona a Decia! Teď však bojujeme proti pronásledovateli, který nás klame, proti nepříteli, který nás láká do pasti, proti antikristovi Konstantiovi, který nedává bičovat, ale lahodí smyslům, který nás neproklíná, ale obohacuje, aby nás zničil. Nepřivádí nás žalářem ke svobodě, ale uctívá nás ve svém paláci, aby z nás udělal otroky. Ze strachu před porážkou nebojuje, ale lichoť, aby vládl. Staví kostely, aby zničil víru. Vyznává Krista, aby ho popřel. Ó Bože, jeho jazyk ještě o tobě mluví, ale dělá všechno, abychom věřili, že nejsi Bůh.“

„Císař ho zabije,“ zasténal Martin, když odkládal dopis.

„Tento císař nedělá mučedníky,“ odpověděl druh.

Ke svému velkému překvapení dostal Martin na jaře roku 360 dopis od biskupa, který mu sděloval, že císař ho dal, aby se zbavil jeho nepříjemného napomínání, odvzét zpět do Galie. Srdečně ho prosil, aby se též vrátil do Poitiers. Tak se Martin rozloučil se svou poustevnou a vydal se do Galie.

Když znovu uviděl přítele, pořádně se lekl. I když byl Hilarius v mužném věku, jeho vlasy zešedivěly, tvář měl unavenou, postava se nachýlila a ruka, kterou mu podával na přivítanou, se třásla.

„Vidíš mě změněného,“ usmál se biskup. „Močály Frýgie nejsou zrovna prospěšné pro

Pokračování na str. 12

S BEZ CENY?

Seděla jsem chvíli v čekárně u lékaře, když přišla matka se synem. Usadila se se svým košíkem blízko mne a zahájila konverzaci o tom, jak čím dál víc třestí oči na ceny ryb a zeleniny. Cestou k lékaři totiž prošla přes nedaleké tržiště, aby koupila něco, co má syn rád. Mezitím sestra ukončila u chlapce měření teploty a pomohla mu stoupnout si na váhu. Na displeji se objevilo 17 kg. Chlapec se podíval na cifru dole, vzhledl vzhůru a zeptal se: „Kolik stojím?“ Všichni se tomu zasmáli. Matka chlapce objala a odpověděla: „Ty nemáš cenu, ty nejsi na prodej.“

Ta slova mi dlouho zněla v uších. Co vlastně matka dokázala synovi sdělit? Nemít cenu může mít dvojitý význam. Být neocenitelný nebo být bezcenný. Člověk je neocenitelný. Nemůže být prodán ani koupen. Naše hodnota leží v naší důstojnosti. Člověk stvořený Bohem jako jeho obraz a z jeho vůle je skutečně utvořen strašně obdivuhodně. Žádná jiná bytost neobdržela život Božím dechem a svobodu volit dobro. Žádná jiná bytost neobdržela schopnost milovat, a tak odpovídat svému Stvořiteli na jeho lásku, jen člověk.

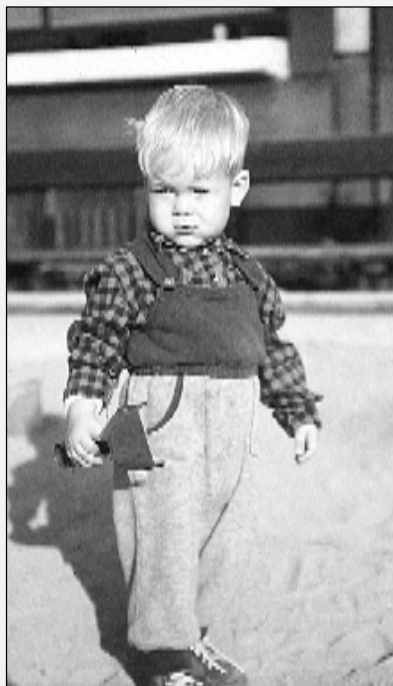
Člověk je jedinečný, rozumný, neocenitelný. Přesto se dnes najdou lidé, kteří lidským osobám lepí cenovky. Cena člověka nyní záleží na jeho věku, stavbě, barvě či ženskosti, užitečnosti atp. Jeho život je nyní otázkou nákladů. Snáze se manipuluje embryem než dospělým, černochem nebo venkovanem než Evropanem, chudobným, nemožným či starým než bohatým, silným, mladým a produktivním. Stále častěji slyšíme úvahy o tom, zda takový či onaký život má ještě smysl, a mnozí neváhají stanovovat podmínky pro ukončení lidského života.

Je to těžké nedorozumění. Žádný život není bez ceny. Matka Tereza z Kalkaty viděla Ježíše v každé osobě, ale zvláště vřele odpovídala malým, potřebným, nemocným a osamělým, protože se nikdo o ně nestaral. Princezna Diana opustila svou cestu, aby svým způsobem dělala totéž. Zpráva o jejich smrti otřásla celým světem a dnes, kdy pro mnohé ztrácí život cenu, náhlá smrt dvou lidských bytostí vrátila do naší společnosti pocit soucitu, ocenění dobra a pochopení velkorysosti lidského ducha. Jejich náhlá smrt přináší poselství: Bůh nás volá k lásce, abychom byli laskaví.

Milovat druhého jako sám sebe není žádost. To je příkazání!

Bůh chce, abychom všichni poznali jeho lásku, protože jsme cenní a vzácní, jak se doslova můžeme dočíst v Písmu (Iz 43,4). I ten nejubožejší lidský život byl pro Boha tak vzácný, že za něj zaplatil nejvyšší myslitelnou cenu. Obětoval život svého vlastního syna, aby každý měl šanci. Nyní záleží jen na nás.

E. G. Culanag, přel. Fam

Sestra Emmanuela píše...

Medžugorje 15. 12. 1997

Pochválen buď Ježíši!

Důvěra vůči Medžugorji je opět ohrožena odmítavými informacemi, podle kterých zjevení není ničím jiným než lidským dílem s cílem získat peníze! Všimněme si, že tváří v tvář těmto útokům vizionáři i kněží zachovávají klidné ticho. Jsou přesvědčeni, že Gospa se sama postará, jak chránit své dílo. Říkají, že modlitba je jediná odpověď, kterou je třeba dát, a že není důvodu se zneklidňovat: vždyť vše, co není z Boha, nakonec zmizí, zatímco to, co přichází od Boha, zůstane. Bůh je všemohoucí!

Gospa si přeje, abychom byli Božíma rukama, vztaženými k těm nejubožejším. Modlitební skupinu naučila tisíci způsobům, jak ukázat lásku těm, kdo nás mají rádi, i těm, kdo nás nenávidí. Její prosby jsou vždy doprovázeny milostmi potřebnými k tomu, abychom dokázali být láskyplní i k těm, kdo nám ubližují, ať tuto pomoc vnímáme nebo ne.

Jeden křesťan, který přišel z Východu, podává toto krásné svědectví: Už 7 let má obchod. Když se jednoho dne v Medžugorji modlil před sochou P. Marie v pravé boční lodi kostela, Maria sama se zjevila před tou

sochou, a on ji viděl skutečnou, živou, nepředstavitelně krásnou. Neříkala nic. Plná vděčnosti a radosti se dívala na každou osobu, která přicházela, aby ji pozdravila a aby se modlila. Každou modlitbu s údivem přijímala a laskavým pohledem doprovázela ty, kdo odcházeli.

Ten bratr mi řekl: „Dívala se na mě s takovým štěstím, že mě to znepokojilo. Bylo to, jako bych pro ni byl tou nejdůležitější osobou na světě! Zůstal jsem dlouho, přál si dívat se na ni a modlit se k ní, a když mé modlitby byly u konce, byla tam stále. Odešel jsem s myšlenkou, že zítra tam ještě bude. Ale když jsem se s manželkou vrátil, už tam nebyla. Od toho dne jsem ji nespatriil, ale oheň lásky hoří v mém srdci pokaždé, když někoho potkám. Vidím v něm Ježíše. Je to, jako by mi Ježíš dával svou lásku k přijetí každé osoby, i všech neznámých, kteří přicházejí do mého obchodu. Nejsm pobožný, neumím se moc dobře modlit, ale Gospu velice miluji, mluvím s ní o všem a Boha miluji ještě víc...“

Tento muž dýchá pokorou a radostí a jeho život svědčí o Boží lásce víc než všechna slova.

Drahá Gospo, uzdrav naše srdce z prázdnoty!

Sr. Emmanuela

Svatý Martin – pokračování ze str. 11

mé zdraví, zdá se, že tobě léta na tvém ostrově víc prospěla. Ale teď chceme bojovat dál, dokud nám Bůh ponechá život. Prosím tě, můj synu, zůstaň se mnou!“

„Rád zůstanu v tvé blízkosti,“ slíbil Martin. „Ale život poustevníka jsem si tak zamiloval, že bych se ho už nechtěl vzdát. Dovol mi tedy vystavět si poustevnu blízko města a tam v tichu svého srdce sloužit Bohu! Přijdu k tobě, kdykoli mě zavolaš.“

„Jistě, příteli,“ živě odpověděl biskup. „To ti s radostí do-

volím, ale pod jednou podmínkou.“

„Co žádáš, Otče?“

„Budeš žít v osamělosti, ale ne bez útěchy Boží přítomnosti v Nejsvětější svátosti. Vysvětim tě tedy na jáhna a pak na kněze.“

Tentokrát bylo všechno zdráhání marné. Pokorný muž se podřídil vůli svého biskupa a ještě v témže roce přijal posvátná svěcení. Pak opustil Poitiers a v lesích Locociacum, později nazvaných Ligugé, jižně od města ve vzdálenosti hodiny chůze, stavěl poustevnu.

Pokračování příště

□ **Svatý Otec** navštívil dne 3. ledna italské provincie Umbrie a Marche, které dodnes strádají na vážné následky těžkého zemětřesení. Jak papež řekl, chtěl se na počátku nového roku setkat s bratry a sestrami, kteří jsou tak těžce zkoušeni, a podělit se s nimi o jejich bolest i o jejich naděje.

Během této pouti se zastavil také u hrobu sv. Františka v Assisi, který je patronem Itálie. V jednom z mála míst, která byla ušetřena, se tichým rozjímáním modlil za oběti přírodní katastrofy a prosil o přimluvu sv. Františka a sv. Kláru.

O této své návštěvě hovořil papež ve své krátké promluvě po modlitbě Anděl Páně v neděli 4. ledna. Vzpomněl však také

Asisi, Vánoce 1997 (foto L'Osservatore Romano, Internet)

s lítostí masakrů, ke kterým došlo na samém počátku roku v Alžírě a v Burundi. Svěřil oběti tohoto násilí Panně Marii, Královně míru.

L'Osservatore Romano

□ O slavnosti Zjevení Páně vysvětil Jan Pavel II. ve svatopestrské bazilice 9 nových biskupů.

□ Od 4. do 12. ledna se konal v Tamale (Ghana) národní eucharistický kongres, na který vyslal Jan Pavel II. jako svého legáta kardinála Christiana Wiyghana Tumiho, kterého doprovází 6 členů papežské delegace.

L'Osservatore Romano

□ Žaloba na Formanův plakát k filmu »Larry Flint« se dostala v Polsku před Krajský soud v Katovicích. Žaloba požaduje, aby šéf filmové distribuce veřejně vyhlásil, že zveřejňování takových plakátů představuje profanaci křesťanského kříže, a tím je v rozporu se svobodou svědomí. Obžalovaný má zaplatit pokutu ve výši 10 tis. polských zlotých, které budou předány obci Laskowa na pomoc obětem letošních povodní.

□ 85letý francouzský kněz abbé Pierre, který založil společenství Emauzy, se stal nejoblíbenějším obyvatelem Francie. Vystřídal tak loni zemřelého podmorského badatele Jacquesa Cousteaua.

□ Americké televizní sítě mají velké těžkosti s kubánskými i americkými úřady, pokud jde o přenosy z papežské návštěvy na Kubě ve dnech 21. – 25. ledna 1998.

□ Turecké Sdružení sv. Mikuláše v Ankaře se obrátilo na Itálii se žádostí o vydání ostatků sv. Mikuláše, který se narodil v Demre v Anatólii na jižním pobřeží Turecka. Sdružení se domnívá, že by jeho ostatky měly odpočívat v jeho rodné zemi.

□ Podle pozorovatelů se zdá, že diktatura Fidela Castra je stále slabší a slabší. Svědčí o tom ústupky v mnoha oblastech. Část národního hospodářství byla již zprivatizována a katolické církvi se dostává stále větších svobod. Církev také dosahuje stále větších úspěchů. Stoupá jak počet kněžských povolání, tak angažovanost laiků. Havanská katedrála byla před papežskou návštěvou restaurována.

Castro byl pokřtěn v katedrále v Santiagu de Cuba. Jeho matka Lina Ruz pochází ze Španělska a byla hluboce věřící ka-

toličkou. Později navštěvoval dvě školy vedené jezuitou v Santiagu de Cuba a v Havaně.

□ Ekumenické společenství v Taizé věnuje hladovějící Severní Koreji 1000 tun rýže.

□ V minulém roce více než 70 katolických duchovních, seminaristů a řeholních sester podstoupilo mučednickou smrt. Nejvíce mučedníků bylo v afrických zemích: Burundi, Rwandě a Kongu Kinshase (dříve Zair). Ojedinele došlo k usmrcení křesťanů v Peru, Kolumbii, Keni, Nigérii, Čadu a na Filipínách. Podle L'Osservatore Romano je katolická církev v závěru druhého tisíciletí stále více církví mučedníků.

□ V závěru roku 1997 došlo k mimořádné synchronizaci největších svátků tří velkých monoteistických náboženství. Stalo se tak souběhem slunečního a měsíčního kalendáře. Tak 24.-31. 12. slavili židé Chanuku, křesťané Vánoce a 31. prosince zahájili muslimové svůj Ramadán – měsíc velkého postu.

KAI

□ Jan Pavel II. uskutečnil ve své diecézi Řím 256 pastoračních návštěv v jednotlivých farnostech. V současné době je jeho diecéze velkým stavenišťem, které se chystá na jubilejní rok. Papež však myslí spíše na přestavbu duchovní a vyzval při děkovné bohoslužbě na závěr roku, která se konala u sv. Ignáce, k nové evangelizaci Říma.

□ Jan Pavel II. poslal poselství účastníkům vídeňského setkání Taizé, ve kterém vyzývá k prohloubení víry a k úsilí o následování Krista. Mladí mají svým slovem i svědečtím bliženské lásky šířit dobrou novinu evangelia.

□ Poslední archeologické průzkumy odhalily v Palestině

zbytky několika domů a apsidy chrámu, který stál až do 5. století na místě, kde se uskutečnil kanaánský zázrak na svatbě. Vykopávky mohou přinést důležité poznatky o Ježíšově době.

□ Spojené státy dosáhly smutného rekordu. Jen v roce 1997 bylo provedeno 74 poprav. Je to největší počet za posledních 42 let. Rekord drží stát Texas, který provedl 37 exekucí. 3. února má dojít k popravě ženy. Naposled zde byla žena odsouzena k smrti před 100 lety. Guvernérem Texasu je syn někdejšího prezidenta George Bushe, který je při potvrzování rozsudků smrti neúprosný.

Radio Vaticana

□ Čína stále omezuje náboženskou svobodu. Potvrzuje to kardinál Ignatius Gong Pinmei z Šanghaje, který je v nuceném exilu ve Spojených státech. Kardinál uvedl v misijním listu »Fides«, že v minulých letech došlo ke změnám v hospodářské a zahraniční politice, nikoliv však v politice útisku náboženství, kde je vše při starém.

□ Polský primas kardinál Josef Glemp vysvětil 6. ledna novou kapli Boží Prozřetelnosti v Ústřední klinice lékařské akademie ve Varšavě. Po slavnostní mši svaté navštívil nemocné na oddělení intenzivní kardiologické péče.

KAI

□ Dobrý nápad

O Velkém jubileu roku 2000 se v Římě očekává 40 milionů poutníků z celého světa. Protože kapacita římských kostelů pro zpovědi v cizích řečích by nebyla dostatečná, plánuje se zajistit poutníkům již před vstupem do Věčného města příležitost ke svátosti smíření. Ve zvláštních vliacích pro poutníky budou zřízena oddělení, kde bude možno přijmout tuto svátost.

KAI

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

6. Toto vysvětluje také z úzké souvztažnosti obsahu a smyslu s předpovědí a slibem, o nichž byla právě zmínka, ze souvztažnosti, která je vyjádřením daného textu svatého Jana: „Měl bych vám ještě mnoho co říci, ale teď byste to nemohli unést, až však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít.“ (23) V předešlých slovech představuje Ježíš Utěšitele, Ducha pravdy, jako toho, který „naučí“ a „připomene“, jako toho, který „vydá svědectví“ vzhledem k tomu, co apoštolové „teď nemohou unést“, je v nutné spojitosti s Kristovým sebezmařením skrze utrpení a smrt na kříži, která tehdy, když tato slova pronášel, již nadcházela. Avšak je jasné, že toto „uvedení do celé

pravdy“ navazuje kromě na „scandalus Crucis“ také na všechno, co Kristus „konal a čemu učil“ (24). Vskutku, „mysterium Christi“ vyžaduje ve své úplnosti víru, protože ona uvádí vhodným způsobem člověka do reality zjeveného tajemství. „Uvádění do celé pravdy“ se tedy uskutečňuje ve víře a prostřednictvím víry. To je dílo Ducha pravdy a plod jeho působení v člověku. Duch svatý má v tom být nejvyšším vůdcem člověka, světlem lidského ducha. To platí pro apoštoly, očitě svědky, kteří mají napříště nést všem lidem zvěst o tom, co Kristus „konal a čemu učil“, a zvláště o jeho kříži a o jeho zmrtvýchvstání. Ze vzdálenějšího hlediska to platí i pro všechny generace Mistrových učedníků a vyznavačů, poněvadž budou muset přijmout víru

a otevřeně vyznávat tajemství Boha, působícího v dějinách člověka, tajemství zjevené, které vysvětluje definitivní smysl těchto dějin.

7. Mezi Duchem svatým a Kristem existuje tedy v ekonomii spásy důvěrné pouto, skrze něž působí Duch svatý v dějinách člověka jako „jediný Utěšitel“, a zajišťuje natrvalo předávání a vyzařování radostné zvěsti, kterou zjevil Ježíš Nazaretský. Proto v Duchu svatém – Parakleitovi, který v tajemství a působení církve neustále pokračuje v dějinné přítomnosti Vykupitele na zemi, a v jeho spásonosném díle se odráží Kristova sláva. Svědčí o tom tato Janova slova: „On mě oslaví, protože z mého vezme a vám oznámí.“ (25) Těmito slovy je ještě jednou potvrzeno všechno, co říkaly předchozí výroky: „Naučí... připomene... vydá

svědectví...“ Nejvyšší a úplně sebezjevení Boha, dokonané v Kristu a dosvědčované kázáním apoštolů, se nadále projevuje v církvi prostřednictvím poslání neviditelného Utěšitele, Ducha pravdy. Jak důvěrně je toto poslání spojeno s posláním Kristovým, jak plně vyplývá z tohoto poslání Kristova a upevňuje a rozvíjí v dějinách jeho spásonosné plody, vyjadřuje sloveso „vzít“: „Z mého vezme a vám oznámí.“ Jako by chtěl Ježíš vyložit sloveso „vezme“ a jasně ozřejmit božskou a trojičnou jednotu pramene,

POZVÁNÍ NA VÍKEND PRO STARŠÍ ŽENY

Víkendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude možnost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání víkendu.

Termíny a místa konání víkendů:

6. 3. – 8. 3. 1998 Kroměříž

30. 4. – 3. 5. 1998 Velehrad – v tomto termínu se mohou účastnit i manželské páry

15. 5. – 17. 5. 1998 Velehrad

5. 6. – 7. 6. 1998 Králíky

Cena pobytu je cca 350 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava.

Přihlásit se můžete písemně na adresu:

Centrum pro rodinný život
Marie Mourková, Biskupské nám. 2,
771 01 Olomouc,

nebo telefonicky:

068/55 00 250 – Centrum pro rodinu
068/53 12 850 – M. Mourková (privát)

Na přihlášce uveďte jméno, adresu, PSČ, věk a datum víkendu. Podrobné informace budou účastnicím posílány před nástupem. Modleme se společně o Boží požehnání pro toto dílo.

Marie Mourková

Ženská katolická komunita MILES JESU zve všechny mladé ženy (18-35) na duchovní cvičení na pomoc k rozpoznávání duchovního povolání.

Kdy: 20. – 22. 2. 1998. Kde: Brno, Veverčí 15 (budova Petrinum). Cena: (ubytování + strava) 400 Kč (pro studentky možná sleva). Písemné přihlášky do 13. února na adresu: MILES JESU, P.O. BOX 292, 602 00 Brno, tel. 05/41 24 79 88.

Plán dalších exercicií MILES JESU pro ženy (18-35) na rok 1998 :

24. 4. – 26. 4. 1998 ● 12. 6. – 14. 6. 1998
11. 9. – 13. 9. 1998 ● 27. 11. – 29. 11. 1998

Přihlášky na adresu:

MILES JESU, P.O. BOX 292,
602 00 Brno; tel.: 05/41 24 79 88.

POUTNÍ ZÁJEZD DO SVATÉ ZEMĚ

Římskokatolická farnost Karviná,
733 01 Karviná 1 – město, Pivovarská 1/2,
tel. 069/63 14 455, 63 18 841

pořádá dva 14denní turnusy poutního zájezdu do Svaté země

I. turnus od 12. 2. 1998 do 26. 2. 1998
autobusem do Svaté země
a letecky nazpět.

II. turnus od 26. 2. 1998 do 12. 3. 1998
letecky do Svaté země
a autobusem nazpět.

CENA 21 000 Kč

V případě vašeho zájmu se obraťte na výše uvedenou adresu farnosti Karviná.

VÉRITÉ

Pozn. red.: Čtení na pokračování o GARABANDALU uvedeme z technických důvodů až v příštím čísle.

dodává: „Všechno, co má Otec, je moje. Proto jsem řekl, že z mého vezme a vám oznámí.“ (26) Tím, že „vezme z mého“, tím samým vezme z toho, „co má Otec“. Ve světle onoho „vezme“ se tady mohou vysvětlit i jiná slova o Duchu svatém, která pronesl Ježíš v Getsemenech před Velikonocemi, slova významná: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. Až přijde, usvědčí svět z toho, co znamená hřích, spravedlnost a soud.“ (27). Budeme se ještě muset vrátit k těmto slovům zvláštní úvahou.

2. OTEC, SYN A DUCH SVATÝ

8. Pro Janův text je příznačné, že Otec, Syn a Duch svatý jsou jasně jmenováni jako osoby. První je odlišná od druhé a od třetí a také tyto jsou navzájem

odlišné. Ježíš mluví o Duchu Utěšiteli a vícekrát používá osobní zájmeno „on“ a současně v celé řeči na rozloučenou odhaluje pouta, která navzájem spojují Otce, Syna a Parakleita. „Duch... vychází od Otce“ (28) a Otec „dává“ Ducha. (29) Otec „posílá“ Ducha ve jménu Syna (30), Duch „vydává svědectví“ Synu. (31) Syn prosí Otce, aby poslal Ducha Utěšitele (32), ale jinak prohlašuje a slibuje, vzhledem k svému „odchodu“ skrze kříž: „Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (33) Otec tedy posílá Ducha svatého mocí svého otcovství, tak jako poslal Syna (34), ale zároveň ho posílá mocí vykoupení, které uskutečnil Kristus – a v tomto smyslu je Duch svatý poslán i Synem: „Pošlu ho k vám.“ Zde je třeba poznamenat, že jestli všechny ostatní sliby dané ve večeradle ohlašovaly příchod Ducha svatého po Kristově odchodu, slib obsa-

žený v Janově textu 16,7 zahrnuje a jasně zdůrazňuje také vztah vzájemné závislosti – řekli bychom „příčinné“ – mezi projevením jednoho a druhého: „Odejdu-li však, pošlu ho k vám.“ Duch svatý přijde, odejde-li Kristus prostřednictvím kříže. Přijde nejen potom, nýbrž příčinou bude vykoupení, uskutečněné Kristem z vůle Otce a působením Otce.

9. Tak můžeme říci, že se ve velikonoční řeči na rozloučenou dotýkáme vrcholu zjevení Nejsvětější Trojice. Současně stojíme na prahu konečných událostí a posledních slov, které nakonec přejdou do velkého misionářského mandátu, určeného apoštolům a jejich prostřednictvím církvi: „Jděte tedy, získávejte za učedníky všechny národy.“ Toto pověření obsahuje v jistém smyslu trojiční křestní formulí: „Křtíte je ve jménu

Otce i Syna i Ducha svatého.“ (35) Ve formulí se promítá vnitřní tajemství Boha, božského života, kterým je Otec, Syn a Duch svatý, božská jednota Trojice. Můžeme číst řeč na rozloučenou jako zvláštní přípravu na tuto trinitářskou formulí, v které je vyjádřena oživující moc svátosti, jež působí účast na životě trojediného Boha, protože dává posvěcující milost jako nadpřirozený dar člověku. Jejím prostřednictvím je člověk povolán a „uschopněn“, aby měl účast na nevyzpytatelném životě Božím.

Poznámky:

- 23 Jan 16,12 a n.
 24 Sk 1,1;
 25 Jan 16,14
 26 Jan 16,15;
 27 Jan 16,7 a n.
 28 Jan 15,26; 29 Jan 14,16
 30 Jan 14,26; 31 Jan 15,26
 32 Jan 14,16; 33 Jan 16,7
 34 Srov. Jan 3,16 a n.;
 6,57; 3,18,23
 35 Mt 28,19

Liturgická čtení

Neděle 25. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2–4a.5–6.8–10
 Ž: 18 (19),8.9.10.15. (Odp.: Jan 6,63b)
 2. čt.: 1 Kor 12,12–30
 Ev.: Lk 1,1–4; 4,14–21

Pondělí 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tím 1,1–8 nebo Tit 1,1–5
 Ž: 96 (95),1–2a,2b–3.7–8a.10 (Odp.: 3)
 Ev.: Lk 10,1–9

Úterý 27. 1. – nez. pam. sv. Anděly Mericiové

1. čt.: 2 Sam 6,12b–15.17–19
 Ž: 23,7.8.9.10 (Odp.: srov. 8a)
 Ev.: Mk 3,31–35

Středa 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 7,4–17
 Ž: 88,4–5.27–28.29–30 (Odp.: 29a)
 Ev.: Mk 4,1–20

Čtvrtek 29. 1. – férie

1. čt.: 2 Sam 7,18–19.24–29
 Ž: 131,1–2.3–5.11.12.13–14 (Odp.: Lk 1,32a)
 Ev.: Mk 4,21–25

Pátek 30. 1. – férie

1. čt.: 2 Sam 11,1–4a.5–10a.13–17
 Ž: 50,3–4.5–6a.6bc–7.10–11 (Odp.: srov. 3a)
 Ev.: Mk 4,26–34

Sobota 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 12,1–7a.10–17
 Ž: 50,12–13.14–15.16–17 (Odp.: 12a)
 Ev.: Mk 4,35–40

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25.1.	PO 26.1.	ÚT 27.1.	ST 28.1.	ČT 29.1.	PÁ 30.1.	SO 31.1.
Antifona	1028	1722	1060	1734	1091	1106	1754
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1723	1061	1734	1091	1107	1755
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1724	1065	1735	1095	1111	1756
Antifona k Zach. kantiku	690	1290	1065	1292	1095	1111	1781
Prosby	1033	1724	1065	1724	1095	1111	1757
Záv. modlitba	690	1290	1291	1292	1096	1112	1293

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1727	1071	1736	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1730	1074	1737	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1291	1074	1292	1105	1121	691
Prosby	1028	1043	1731	1074	1731	1105	1121	1135
Záv. modlitba	690	690	1290	1291	1292	1106	1122	691
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Placeno převodem
706 035**

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tisku),
která Vám dá instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

* * *

Matice cyrilometodějská
s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Světlo si lze objednat
na adrese:

Objednávání Světla

Časopis REGINA a nové video
a audiokazety si můžete objednat na adrese:
Centrum VĚRITÉ, Konviktská 16,
110 00 PRAHA 1

NOVINKY MCM

